

Tato práce poukazuje na nejednoznačné vymezení suicidiálního jednání. Zabývá se filosofickou koncepcí odkrytí fenoménu sebevraždy na pozadí jednotlivé filosofické školy, či konkrétního význačného filosofa a strukturou svého vypracování se přidržuje časového, historického rámce řazení. V řecké filosofii nalézáme indiferentní postoj k životu a tak i ke smrti; důraz je kladen na žití dle přirozenosti, žití v souladu s ctností. Středověká forma sebevraždy jako oběti. Sebevraždy žen v případě ohrožení mravní čistoty, ctnosti a následné zamítnutí sebevraždy jako smrtelného hříchu; odmítnutí pohřebního rituálu. Novověké vymezení subjekt-objektové struktury, znovu zformování otázky po sebevraždě, tentokrát v nově koncipovaném individuálním „já“. Princip Schopenhauerovi „slepé vůle“ jako „věčný návrat téhož“; zbytečnost sebevraždy. Nietzscheho „nadčlověk“, překročení sebe sama i své smrti, nová morálka. Existencialismus jako „bytí zde“ své existence, úzkostné a osamocené pobývání centra těžko uchopitelný svět. Camus považuje sebevraždu za závažný filosofický problém, obrací se k smyslu lidské existence; logické vyústění k sebevraždě absurdního hrdiny. Klíma jako představitel iluzionismu, egosolipsismus jako meditativní poznání, příprava k sebevraždě. Heidegger definuje existenciál pobytu jako neustálý pohyb-k-smrti; tajemný vstup Nicoty do zjevu. Návrat k Sokratově sebevraždě jako smrti ne volní, ale z vyšší nutnosti. Odkrytí transcendence pobytu.